

El vol més llarg

Me'n vaig anar de casa amb una única por a la butxaca: la de l'avió

Cristina Losantos

No havia agafat cap vol transatlàntic ni me n'havia anat encara de casa dels pares ni havia viscut mai en parella. Ho anava a fer tot alhora. Tres creuetes de cop.

La nit de dijous a divendres me la vaig passar fent maletes. Empaquetant la meua vida per endur-me-la a l'altra punta del món. El que més pesava eren els diccionaris. No n'hauria sabut

prescindir, en aquell abans de.

Podia no agradar-me Nova York, podia no agradar-me el nòvio, podia no agradar-me la feina de corresponsal, podia no agradar-me estar tan lluny de tot. Però aquestes pors tan grosses no haurien cabut a cap maleta i les vaig deixar a fora, en una habitació que estava deixant de ser meva sense que jo ho sabés.

Me'n vaig anar de casa amb una única por a la butxaca: la de l'avió, que ja em diràs com s'aguanta tanta estona al cel sense caure. I així, amb un bitllet només d'anada i carregada de paraules en ordre alfabètic, vaig volar cap al futur.

Eva Piquer